

Sygn. akt II PUNPP 1/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Leszek Bielecki (sprawozdawca)

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania C. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy

z udziałem zainteresowanego R. Spółki z o.o. w S.

o zasiłek chorobowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 14 lutego 2023 r.,

skargi organu rentowego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. akt VI Ua 67/17,

**stwierdza niezgodność z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 18 lipca 2019 r., sygn. akt VI
Ua 67/17 w części przyznającej ubezpieczonemu C. W. prawo do
zasiłku chorobowego za okres od 16 lutego 2016 r. do 25 maja
2016 r.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 18 lipca 2019 r., VI Ua 67/17, po rozpoznaniu apelacji ubezpieczonego C. W., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 28 lipca 2017 r., VII U 1096/16, i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Bydgoszczy z 5 października 2016 r., w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 13 września 2015 r. do 25 maja 2016 r.

W sprawie tej ustalono, że ubezpieczony miał orzeczoną nieprzerwaną niezdolność do pracy od 12 marca do 14 sierpnia 2015 r. oraz od 18 sierpnia 2015 r. do 25 maja 2016 r. W okresie do 12 marca do 22 kwietnia 2015 r. przyczyną niezdolności ubezpieczonego do pracy było uszkodzenie stawu kolanowego lewego, niezdolność do pracy od 24 kwietnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r. dotyczyła schorzenia kolana prawego, natomiast niezdolność od 28 stycznia do 25 maja 2016 r. dotyczyła kości podudzia prawego. Organ rentowy uznał, że schorzenia będące przyczyną niezdolności do pracy były tożsame, tym samym w jego ocenie okres zasiłkowy upłynął z dniem 12 września 2015 r. W ocenie ubezpieczonego dolegliwości na skutek których otrzymywał zwolnienia lekarskie dotyczyły różnych schorzeń.

Sąd pierwszej instancji, powołując się na art. 6 ust. 2, art. 8 oraz art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1732 ze zm., dalej jako ustawa zasiłkowa) stwierdził, że organ rentowy prawidłowo ustalił, iż okres zasiłkowy zakończył się z dniem 12 września 2015 r. Podkreślił, że ubezpieczony miał orzeczoną nieprzerwaną niezdolność do pracy od 12 marca do 14 sierpnia 2015 r. oraz od 18 sierpnia 2015 r. do 25 maja 2016 r. Przyczyna niezdolności do pracy do 14 sierpnia 2015 r. i od 14 sierpnia 2015 r. była tożsama, a więc były podstawy do zliczenia całego okresu w jeden okres zasiłkowy. Podkreślił, że pomiędzy schorzeniem do 25 listopada 2015 r. i od 25 listopada 2015 r. nie było przerwy w niezdolności, a zatem nawet w sytuacji wystąpienia różnych chorób należało zliczyć okresy niezdolności.

Odmienne orzekł Sąd drugiej instancji. W jego ocenie w rozpoznawanej sprawie wyjaśnienia wymagała sprawa istnienia związku przyczynowego pomiędzy

niezdolnością do pracy ubezpieczonego od 12 marca do 14 sierpnia 2015 r. i od 18 sierpnia 2015 r. do 25 maja 2016 r. Wskazał, że wbrew ustaleniom Sądu Rejonowego opinia biegłego ortopedy nie była poprawna i konkretna. Pierwsza opinia z 14 lutego 2017 r. w ogóle nie odpowiadała na pytanie postawione w sentencji postanowienia, natomiast w opinii z 3 kwietnia 2017 r. biegły ortopeda przyjął zupełnie inne okresy niezdolności do pracy w porównaniu do tych ustalonych przez Sąd. Oceniał niezdolność od 12 marca 2015 r. do 27 stycznia 2016 r. i potem od 28 stycznia do 25 maja 2016 r., co wykraczało poza ramy czasowe rozpoznawanej sprawy. Zresztą okres niezdolności do 27 stycznia 2016 r. i ponownie od 28 stycznia 2016 r. był okresem bez przerwy a zatem zaliczał się go do jednego okresu zasiłkowego. Także w trzeciej opinii z dnia 20 czerwca 2017 r. biegły nie przyjął w sposób prawidłowy do oceny niezdolności okresów zwolnień lekarskich ustalając ponownie według własnej koncepcji okresy niezdolności do pracy i ponownie wracając do roku 2016 r. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy nie wyjaśnił przyczyn dla których biegły niejako podzielił według własnego kryterium okresy niezdolności do pracy ubezpieczonego na przestrzeni od 12 marca 2015 r. do 25 maja 2016 r. pomimo tego, że ubezpieczony wniósł zastrzeżenia do wydawanych opinii kwestionując przyjęty przez biegłego podział.

W ocenie Sądu Okręgowego zatem konieczne stało się powołanie nowych biegłych sądowych, celem oceny związku przyczynowego pomiędzy niezdolnością ubezpieczonego od 12 marca do 14 sierpnia 2015 r. i po przerwie od 18 sierpnia 2015 r. do 25 maja 2015 r. wobec tego, że ubezpieczony leczył się na schorzenie stawu kolanowego najpierw prawego, następnie lewego i w międzyczasie złamanie kości podudzia prawego. Dodatkowo konieczne stało się powołanie nie tylko biegłego ortopedy ale także chirurga ortopedy i lekarza medycyny pracy. Jeśli bowiem niezdolność do pracy spowodowana była tymi samym schorzeniami co przed 14 sierpnia 2015 r. to wówczas okres zasiłkowy który rozpoczął swój bieg od 12 marca 2015 r. wyczerpałby się z dniem 12 września 2015 r. (182 dni) i po tej dacie nie byłoby możliwe przyznanie prawa do zasiłku chorobowego pomimo trwającej nadal niezdolności do pracy. Pomimo przerwy w niezdolności trwającej 3 dni należałoby wówczas zsumować wszystkie okresy jak przewiduje art. 9 ust. 1 i

ust 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w czasie choroby i macierzyństwa.

Na podstawie opinii biegłych sądowych lekarzy sporządzonych w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony w okresie od 12 marca do 14 sierpnia 2015 r. leczył się w związku z uszkodzeniem łąkotki prawego stawu kolanowego, był to okres przed i po wykonanej artroskopii tego stawu. Natomiast zwolnienie wystawione po trzydniowej przerwie od 18 sierpnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r. dotyczyło leczenia choroby stawu kolanowego lewego, z tym że od 25 października 2015 r. doszło nowe schorzenie - choroba stawu kolanowego lewego i złamanie kostki bocznej podudzia prawego. Okresy niezdolności nie pozostawały ze sobą w związku przyczynowym i nie dotyczyły tej samej choroby. A zatem w stosunku do ubezpieczonego po dniu 18 sierpnia 2015 r. otworzył się nowy okres zasiłkowy (182 dni) który nie ukończył swojego biegu z dniem 12 września 2015 r.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w części, tj. w zakresie w jakim Sąd przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 16 lutego do 25 maja 2016 r., złożył organ rentowy, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 i art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej przez przyznanie ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego także za okres od 16 lutego do 25 maja 2016 r., w sytuacji gdy ubezpieczony, któremu zgodnie z zaskarżonym orzeczeniem Sądu, otworzył się nowy okres zasiłkowy w dniu 18 sierpnia 2015 r., wykorzystał 182 dni zasiłku z dniem 15 lutego 2016 r., co doprowadziło do niezgodnego z prawem przyznania świadczenia za okres niezdolności do pracy przypadający także po wyczerpaniu 182 dni okresu zasiłkowego, czyli bez zastosowania ograniczenia wynikającego z tego przepisu. Organ rentowy wskazał art. 8 i art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej jako przepisy prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody spowodowanej wydaniem zaskarżonego wyroku, wskazał łączną sumę wypłaconych świadczeń - 5.510 zł, na którą to kwotę organ rentowy został poszkodowany zaskarżonym wyrokiem. Wskazał również, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia.

Organ rentowy wniósł o stwierdzenie, że wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy w zaskarżonym zakresie jest niezgodny z art. 8 i art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej oraz o zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku okazała się zasadna.

Stosownie do art. 4 ust. 1 i ust. 2, art. 6, art. 8 i art. 9 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.), ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego: 1) po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego - jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu; 2) po upływie 90 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego - jeżeli jest ubezpieczony dobrowolnie. Do okresów ubezpieczenia chorobowego wlicza się poprzednie okresy ubezpieczenia chorobowego, jeżeli przerwa między nimi nie przekroczyła 30 dni lub była spowodowana urlopem wychowawczym, urlopem bezpłatnym albo odbywaniem czynnej służby wojskowej przez żołnierza niezawodowego. Zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Na równi z niezdolnością do pracy z powodu choroby traktuje się niemożność wykonywania pracy: 1) w wyniku decyzji wydanej przez właściwy organ albo uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi; 2) z powodu przebywania w: a) stacjonarnym zakładzie leczenia odwykowego w celu leczenia uzależnienia alkoholowego, b) stacjonarnym zakładzie opieki zdrowotnej w celu leczenia uzależnienia od środków odurzających lub substancji psychotropowych; 3) wskutek poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów. Zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej

jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

W rozpoznawanej sprawie niewątpliwie istota sporu osadza się na kwestii przyznania ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 16 lutego 2016 r. do 25 maja 2016 r.

Abstrahując od opinii pochodzących z fachowych źródeł dowodowych, a dotyczących wskazanych okresów niezdolności do pracy ubezpieczonego przy podanych przez owe źródła jednostkach chorobowych, bezsprzecznie z zaskarżonego wyroku wynika, że dla ubezpieczonego po dniu 18 sierpnia 2015 r. otworzył się nowy okres zasiłkowy w wymiarze 182 dni, który nie ukończył swojego biegu z dniem 12 września 2015 r. W tym zakresie należy zgodzić się również ze stanowiskiem organu rentowego. Pomiędzy bowiem okresami od 12 marca 2015 r. do 14 sierpnia 2015 r. i od 18 sierpnia 2015 r. do 25 maja 2016 r. istnieje przerwa i brak jest związku przyczynowo-skutkowego między schorzeniami nie dotyczącymi tej samej choroby.

W rozpoznawanej sprawie, na podstawie powyższego należy zgodzić się z Sądem II instancji, że ubezpieczonemu otworzył się nowy okres zasiłkowy po dniu 18 sierpnia 2015 r. Nie sposób jednak zgodzić się z tym Sądem, że prawidłowym było przyznanie prawa ubezpieczonemu do zasiłku chorobowego od 13 września 2015 r. do 25 maja 2016 r., gdyż w takiej sytuacji okres ten wynosi 282 dni a nie 182 dni. Dlatego też, należy podzielić argumentację organu rentowego, że w tej sytuacji dla potrzeb przyznania prawa do zasiłku chorobowego powinien być uwzględniony okres niezdolności do pracy od dnia 18 sierpnia 2015 r., który upłynął z dniem 15 lutego 2016 r., a nie z dniem 25 maja 2016 r.

Stąd też, zaskarżony wyrok jest orzeczeniem niezgodnym z prawem, zaś szkoda wyrządzona organowi rentowemu wyraża się w tym, że wypłacone zasiłki zostały już rozliczone w ciężar składek w wysokości 5.510 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.